

Ը Ն Կ Ե Ր Ո Ջ

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՄԱԼԻԱՍԵԱՆՅԻ

Տո՛ւր ինձ քո ձեռքդ, ընկե՛ր թանկագին,
Սեղմեմ յուսաբեկ, ալեկոծ սրտիս,
Եւ նորա սիրոյ ուժով կաթողին
Հնչեցնեմ լարերը ժանգոտ քնարիս:

Եւ սառ մատնելով զարկեմ թելերին՝
Նորից արձակել աւետիք սիրոյ:
Եւ նորից մարդկանց լքեալ սրտերին
Արժարժեմ ձայնը խեղդւած յուսոյ:

Եւ առհաւատչեալ սորա փոխարէն,
Գոչեմ բորբոքւած ձայնը հառաչի.
Տո՛ւր ինձ սփոփիլ մաշող ախտերէն,
Որ յոյսը իմ մէջ նորից կանաչի:

Եւ ես ամոքւած ծանրաբեռ վշտից,
Բարձր կը հնչեմ եօթնադի քնար.
Չմլւած սրտիս վիրաւոր խորքից
Մարած ձայն սիրոյ թո՛ղ լսէ աշխարհ:

Եւ գուցէ ձեռքդ քո ընկերական,
Լինի սփոփիչ իմ հեղձւած հոգուս,
Եւ գուցէ խօսքդ յղնիւ մարդկական
Տայ եռանդ հնչել հանգած լարերուս:

1889 թ. 2-ին յունիսի: